

The image is a composite. The top half features a close-up of a pink flower with its petals scattered on a dark, textured surface. The bottom half is a solid black background with the text 'Ελ Ρόι' and 'Στη Γιορτή' in white. The text is in a serif font, with 'Ελ Ρόι' in a smaller size above 'Στη Γιορτή'.

Ελ Ρόι
Στη Γιορτή

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΦΥΡΑ - ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ελ Ρόι

Στη γιορτή

Μια αληθινή ιστορία

Σε μουσική του Ελ Ρόι και της μπάντας του πάνω ορόφου

Φωτογραφίες του Έλιος

Πρώτη έκδοση: Ιωάννινα 2010 • ISBN 978-690-6886-09-6

© 2010 – Βασίλης Κωστάκης, Ηλίας Κατσούρας, Γιάννης Καρακατσανίδης

Website: www.stigiorti.gr
Email: stigiorti@gmail.com

...

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση μέρους του κειμένου με αναφορά της πηγής.

Επιτρέπεται η ελεύθερη διάθεση των τραγουδιών και της μουσικής του βιβλίου με αναφορά όλων των συντελεστών και της πηγής.

Απαγορεύεται η παντός είδους κερδοσκοπική χρήση του κειμένου, της μουσικής, των στίχων και των φωτογραφιών του παρόντος έργου, χωρίς την έγγραφη άδεια όλων των κατόχων των πνευματικών δικαιωμάτων.

Κάτοχοι των πνευματικών δικαιωμάτων του έργου είναι οι:

Βιβλίο - Βασίλης Ν. Κωστάκης

Στίχοι και Μουσική Τραγουδιών - Βασίλης Ν. Κωστάκης και Γιάννης Δ. Καρακατσανίδης
Φωτογραφίες - Ηλίας Χ. Κατσούρας

& οι Εκδόσεις ΕΦΥΡΑ

...

Εξώφυλλο: Ηλίας Κατσούρας

Καλλιτεχνική Επιμέλεια - Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση: Αλέξανδρος Αναγνωστόπουλος
www.lightbox.gr

...

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΦΥΡΑ

Εκδόσεις επιστημονικών Βιβλίων & Περιοδικών
τηλ./fax: 2651068982 • email: info@efyra.gr
4ο χλμ. Ε.Ο. Ιωαννίνων-Δωδώνης
www.efyra.gr

Μπορείτε να κατεβάσετε ελεύθερα τα τραγούδια του βιβλίου
στην ηλεκτρονική διεύθυνση www.stigiorti.gr

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΑΤΕ στη γιορτή.

Ο ρόλος μου, ως επιμελητής αυτού του μικρού βιβλίου, περιλαμβάνει το καθήκον της συγγραφής του προλόγου. Είναι, βέβαια, δύσκολο να προλογίσω μία ιστορία που τυχαία έπεσε στα χέρια μου και γνωρίζω τόσα λίγα, όσο κι αν έψαξα, για το συγγραφέα της. Θα κάνω, παρόλα αυτά, ό,τι καλύτερο μπορώ.

Ο Ελ Ρόι, ψευδώνυμο ή όχι θα σας γελάσω, δεν έχω ιδέα αν υπάρχει ακόμη ανάμεσά μας. Ισχυρίζεται στα γραπτά του πως η ιστορία που αφηγείται είναι αληθινή και πως οι χαρακτήρες που πρωταγωνιστούν είναι πραγματικά πρόσωπα. Λέει, επίσης, ότι η μπάντα του πάνω ορόφου παίζει κάθε βράδυ στις πλατείες της πόλης εδώ και χρόνια. Το χέρι μου στη φωτιά δεν βάζω για όλα αυτά. Βρήκα το χειρόγραφο της ιστορίας (ένα τετράδιο γεμάτο σημειώσεις, αφηγήσεις, εικόνες και μουσική) μπλεγμένο στα κλαριά ενός καμένου δέντρου• μία από τις πολλές περιεργες συνήθειες που έχω είναι να σκαρφαλώνω στα δέντρα και να παρατηρώ τον κόσμο.

Συγγνώμη, ξεχάστηκα.

Στον πρόλογο πρέπει να μιλήσω για το βιβλίο ή τουλάχιστον για το συγγραφέα αυτού και όχι για μένα.

Το «Στη γιορτή» είναι το δεύτερο βιβλίο του Ελ Ρόι• λίγα γνωρίζουμε για το πρώτο, το οποίο αφηγείται την ιστορία ενός «Νεμάνια». Φημολογείται ότι η προαναφερόμενη ιστορία γράφτηκε όταν ο Ελ Ρόι ήταν είκοσι ετών και περιέχει τους σπόρους που γέννησαν το έργο που κρατάτε στα χέρια σας. Η γραφή του Ελ Ρόι είναι αρκετά περίεργη, σχεδόν κυκλοθυμική. Στιγμές ο λόγος του είναι τόσο συμπεκνωμένος και δυσνόητος που ο αναγνώστης πρέπει να διαβάσει δυο και τρεις φορές κάποιες παραγράφους. Γι' αυτό υπάρχουν διάσπαρτες μέσα στο βιβλίο ενότητες (τα «ντερεμέδια»), όπου ο συγγραφέας επεξηγεί με πιο κατανοητό και άμεσο τρόπο την πλοκή της ιστορίας μέχρι εκείνο το σημείο. Επομένως, θα συνιστούσα υπομονή κατά την ανάγνωση του βιβλίου. Είμαι βέβαιος πως για τους περισσότερους και τις περισσότερες η διήγηση της ιστορίας του Αλ Αζίφ και της πορείας προς τη μεγάλη χαράση θα είναι ενδιαφέρουσα (λησμόνησα να σας αναφέρω πως ο πρωταγωνιστικός χαρακτήρας του βιβλίου είναι ο Αλ Αζίφ• έψαξα και βρήκα πως στα αραβικά η λέξη «Αζίφ» είναι το σφύριγμα του ανέμου).

Θα μπορούσε να πει κανείς πως το βιβλίο χωρίζεται σε δύο μέρη. Στο πρώτο ο πυρήνας των φιλοσοφικών απόψεων των πρωταγωνιστών απλώνεται μέσα από επενέες διάλογους και μονόλογους.

Στο δεύτερο μέρος η γραφή απλοποιείται και ο συγγραφέας αφηγείται τα γεγονότα μέσα από σύντομους διάλογους και μονόλογους, δίνοντας πολλές περιγραφές και εικόνες.

Η μουσική του βιβλίου είναι των Ελ Ρόι και της μπάντας του πάνω ορόφου, ενώ οι φωτογραφίες είναι του Έλιος, πιθανολογώ από τη μέχρι τώρα έρευνά μου πως πρόκειται για παιδικό φίλο του συγγραφέα. Όπως για τον Ελ Ρόι, έτσι και για τη μπάντα του πάνω ορόφου ή τον Έλιος γνωρίζουμε ελάχιστα. Βρήκα το δισκάκι με τις μελωδίες τους, καθώς και τις φωτογραφίες του Έλιος στα κλαριά εκείνου του καμένου δέντρου, μέσα στο τετράδιο.

Καλή σας ανάγνωση και καλό μας ταξίδι, λοιπόν.
Τα λέμε ξανά στον επίλογο.

Βασίλης Κωστάκης
επιμελητής έκδοσης

*«Αν οι σκέψεις γίνουν σιωπή, τότε θα τρομάξεις ακόμη και όταν ονειρεύεσαι»
είπε ο Αλ Αζίζι και έδειξε το μεγάλο λευκό αετό καθώς τρύπωνε μες το δέρμα του ουρανού.*

*Το έργο αυτό αφιερώνεται σε αυτούς και σε αυτές που έρχονται από μακριά,
πίσω από τα αστέρια.*

Από μια άλλη νύχτα.

Ελ Ρόι

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΗΝΗ ΜΗΔΕΝ

«ΝΙΚΗΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ είναι και ο Θεός...» ψιθύρισε ο Αλ Αζίφ και έκλεισε την ξύλινη πόρτα μαλακά, βουτώντας έξω στο παχύ σκοτάδι. «Αυτή την ώρα τα τέρατα και οι νικημένοι γεμίζουν με χρώματα τις γιορτές στις πλατείες της πόλης» είπε στον εαυτό του και αφέθηκε στο ζεστό αέρα που φυσά στις καρδιές όλων των αγριμιών.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΙΑ

ΑΣ ΒΑΛΟΥΜΕ τα πράγματα στη θέση τους.

Η ιστορία του Αλ Αζίφ είναι η ζωή ενός αγριμιού που στοιχειώνει τις γιορτές των σκυφτών ανθρώπων. Παιδί και θύμα της κανονικότητας, γόνος μεσοαστικής οικογένειας, έμαθε στα 23 του για τα γκριζα τείχη που περικυκλώνουν την πόλη, κρατώντας τους ανθρώπους μακριά από τη χώρα του Μεγάλου Ένα• το μέρος που καταλήγουν οι νικημένες ψυχές των αγριμιών, εκεί που τα ρολόγια που δεν έχουν δείκτες και οι γλάροι με τα περήφανα φτερά πετούν ελεύθερα, κοιτάζοντας αγέρωχα το πράσινο τοπίο και τους μελωδικούς ποταμούς να ξεχύνονται παθιασμένα προς την καθάγια θάλασσα.

«Εσύ που πίνεις τους καρπούς της καταιγίδας, εσύ που ξεδιψάς με τον καρπό της ορμής του κεραυνού, ευχαρίστησε ποτέ τα μαύρα σύννεφα για το καλό που σου προσφέρουν» είχε πει κάποτε ένα ρυάκι στον Αλ Αζίφ, όταν αυτός έσπυψε να πει νερό κατά το ταξίδι του για τη χώρα του Μεγάλου Ένα. «Είμαι ρυάκι, μα κάποτε θα γίνω ποταμός. Ποταμός που τα νερά του θα δίνουν ζωή και ελπίδα στα αγρίμια που κατηφορίζουμε παρέα. Σε αυτή τη χώρα δε θα δεις πουθενά λίμνες. Θα ακούσεις μόνο τις παθιασμένες μελωδίες των ποταμών. Δεν υπάρχουν υπόκωφα μουρμουρητά σαν αυτά των λιμνών της γιορτής σας! Και στο τέλος καταλήγουμε στη θάλασσα του Μεγάλου Ένα».

Η ψυχή του Αλ Αζίφ βάδιζε στο μεταίχμιο της ματαιοδοξίας των γιορτών που έχουν στηθεί, χρόνια τώρα, στις πλατείες της πόλης και της πορείας προς τη νίκη, τη νίκη πάνω στον Εαυτό, την ανύψωση σε νικημένο, την αγάπη και τη συμπόνια για τους σκυφτούς, για τους κενά θορυβώδεις και τους φαντασμένους. «Τα πυροτεχνήματα και ο χαρτοπόλεμος της γιορτής κρύβουν τον ουρανό• ο θόρυβος της πόλης μιλάει στους ανθρώπους για τον κίνδυνο της τύφλωσης από τη λάμψη των αστεριών και τους μαθαίνει πως να τα πετροβολούν, όταν αυτά αρχίζουν τη νυκτερινή τους παράσταση» είπε κάποτε χαμηλόφωνα ένα ταλαιπωρημένο αγρίμι με το όνομα Ιγκόρ.

Ο Ιγκόρ ήταν ένας γέρος βιβλιοθηκάριος σε ένα παλιό βιβλιοπωλείο της πόλης, που κάποτε συνάντησε τυχαία ο Αλ Αζίφ. «Ξεκίνα για το ταξίδι προς το Μεγάλο Ένα, περήφανο τέρας. Ξεκίνα όσο είναι καιρός! Μα μη με ρωτήσεις για το δρόμο προς τα κει. Άκουσε τη μουσική του ζεστού αέρα, ακολούθησε τη μυρωδιά των ονείρων σου, γίνε αυτό που είσαι και πριν το καταλάβεις θα δεις τη μυθική αυτή χώρα. Μη με ρωτάς γιατί εγώ δεν είμαι εκεί. Είμαι νεκρός και ας σου μιλάω με φωνή νέου. Γιατί δε πεθαίνεις μόνο όταν η καρδιά σου σταματήσει να χτυπά. Πεθαίνεις και όταν σου στερούν το νόημα των χτύπων της. Και εμένα μου κλέφανε τη ζωή καιρό τώρα. Τουλάχιστον έμεινε η λαλιά, αυτό που κανείς δε μπορεί να μου πάρει».

Ενώ ο Ιγκόρ έλεγε αυτές τις λέξεις, το βλέμμα του Αλ Αζίφ ταξίδευε με ορμή στο βάθος των κουρασμένων ματιών του γέρου. Τότε συλλογίστηκε: «Βλέπω ακόμη το αίμα στις ρίζες των ματιών του. Είναι εκεί μπλεγμένο με τα δάκρυα που κυλούν στο πρόσωπό του τη νύχτα. Περιμένει, χρόνια τώρα, τη μεγάλη χαραυγή, τη στιγμή που οι νικημένοι άνθρωποι θα χρωματίσουν τις γιορτές της πόλης, στήνοντας τα δικά τους ευτυχισμένα, ελεύθερα γλέντια. Υπομονή, γέροντο αγρίμι. Η ιστορία δεν έφτασε στο τέλος της». Ο Αλ Αζίφ ήταν βέβαιος πως οι σκέψεις του φουσούσαν ορμητικά στο μυαλό του βιβλιοθηκάριου. Δε θα αργούσε η μέρα που το μοναχικό ταξίδι για το Μεγάλο Ένα θα ξεκινούσε. Δε θα αργούσε, επίσης, η στιγμή που θα επέστρεφε νικημένος στις γιορτές της πόλης για να δείξει στους ανθρώπους έχει το μαύρο, το γκριζό, το γαλάζιο και το κόκκινο του ουρανού.

Δε θα αργούσε η μέρα της εξέγερσης.

ΣΚΗΝΗ ΟΚΤΩ

«ΜΕΙΝΕΤΕ ΣΚΥΨΤΟΙ. Το φως των αστεριών θα σας τυφλώσει! Πετάξτε τους πέτρες! Ω, να! Πετροβολήστε τα κουρασμένα αστέρια μέχρι να τα δείτε σβηστά στο χρώμα. Πόσο όμορφος δείχνει ο ουρανός πλημμυρισμένος με το χαρτοπόλεμο και τα πυροτεχνήματα της γιορτής μας. Αυτή η λάμψη είναι η δόξα σας, χαρούμενοι, σκυφτοί άνθρωποι!» διδάσκει η Φωνή της πόλης.

Οι στρογγυλές πλατείες είναι τα μέρη που στήνονται κάθε τόσο οι γιορτές για τους ανθρώπους της πόλης. Στα μάτια των τεράτων, το χρώμα των γιορτών είναι γκριζο και ο χαρτοπόλεμος δεν είναι τίποτα άλλο παρά σκόνη και σκουριά. Στα μάτια των σκυφτών, οι γιορτές είναι πολύχρωμες και κάνουν τη νύχτα μέρα, επισιασίζοντας τη λάμψη των αστεριών, σκεπάζοντας τον ουρανό με χαρτοπόλεμο.

Στις γιορτές και τις πλατείες της πόλης κυκλοφορούν οι σκυφτοί άνθρωποι. Δεν αγγίζονται μεταξύ τους, παρά μόνο όταν περπατάνε ανάμεσα σε μεγάλα πλήθη και τα σώματα, αναγκαστικά, χτυπάνε μεταξύ τους. Οι γιορτές είναι η ευτυχία τους. Ακουόνε, βλέπουνε, μυρίζουν, γεύονται, αισθάνονται και ονειρεύονται τις επιθυμίες και τις προσταγές της γιορτής. Οι γιορτές είναι η μαγεία στις βουβές ζωές τους. Στις φανταχτερά μακιγιαρισμένες, θλιμμένες ζωές τους. Στις γιορτές νιώθουν και είναι οι νικητές.

«Νικήστε και ευτυχίστε! Ελάτε με τους νικητές! Ζήστε με τους νικητές!» φωνάζει γλυκά και τρυφερά η Φωνή της πόλης χαϊδεύοντας τους ώμους των μεθυσμένων, από τη σάπια ευτυχία, ανθρώπων.

«Δεν έχει χαράξει ακόμη. Δεν έχουν μιλήσει οι νικημένοι για να φωνάξουν σιωπηλά την αλήθεια: Νικηθείτε και ευτυχίστε!» ψιθυρίζει ο ζεστός αέρας, που κουβαλά στην πλάτη μηνύματα από τη χώρα του Μεγάλου Ένα.

«Οι σκυφτοί άνθρωποι είναι γαλήνιοι! Μακάριοι αυτοί που νικούν, μακάριοι αυτοί που γλεντούν στις γιορτές της αφθονίας τη ζωή τους!» είπε κάποτε η Φωνή στο ζεστό αέρα, όταν τον άκουσε να μιλά δυνατά στην ψυχή ενός τέρατος.

Η Φωνή γνωρίζει ότι δεν μπορεί να κρατήσει τον αέρα μακριά από τη πόλη –τα γκριζα τείχη είναι ανίσχυρα μπροστά του– όμως, ακολουθώντας τον, πολλές φορές εντοπίζει τους ανθρώπους που τον ακούν. Αν τότε αυτοί σηκώσουν το βλέμμα τους στον ουρανό, ισιώνοντας την πλάτη, η Φωνή ουρλιάζει: «Θα νιώσετε τη δυστυχία της ήττας σας, εσείς που ζητάτε την ήττα σας! Ελάτε με τους νικητές και πετροβολήστε τα αστέρια που μόλις είδατε!»

Και αυτοί που δε θα υπακούσουν στην προσαγή, συνεχίζοντας να κοιτάζουν τα αστέρια και να ακούνε τα λόγια του ζεστού αέρα, θα έχουν την κατάρα της Φωνής για αιώνια δυστυχία, εκτός αν οι γκριζες αποχρώσεις των γιορτών φανούν ξανά πολύχρωμες στα μάτια τους: «Γάληνη δε θα βρείτε στις ψυχές σας. Δεν υπάρχει άλλη ευτυχία πέρα από αυτή της γιορτής μας. Ωστε ο Θεός για εσάς πέθανε, βλάσφημοι; Νικημένοι!» λέει χαιρέκακα η ξερή, στα αυτιά των αγριμιών, Φωνή.

ΣΚΗΝΗ ΕΠΤΑ

«ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΓΑΛΛΗΝΗ;» ρώτησε μια μέρα ένα τέρας το ζεστό αέρα, καθώς άκουγε τις οργισμένες κατάρες της Φωνής της πόλης.

«Είναι ένα ακατάπαυστο, ανήσυχο αγρίμι» απάντησε.

«Είσαι κάτι παραπάνω από αέρας;» ξαναρώτησε.

Δυναμώνοντας τη φωνή του ο ζεστός αέρας είπε τα παρακάτω λόγια:

«Είμαι ένας γαλήνιος, για αυτό τα μάτια μου πετάνε σπίθες και η καρδιά μου ουρλιάζει όλο και δυνατότερα. Είμαι ένας αληθινά γαλήνιος, για αυτό κυλώ στις χαραμάδες των αστεριών, για αυτό στοιχειώνω τις γιορτές, για αυτό χορεύω στα δάση και βλέπω στις τρομαγμένες φυλλωσιές των δέντρων τα όνειρά μου, τα όνειρά μας, τα όνειρα των τεράτων και των νικημένων. Είμαι παράξενος, για αυτό ζω στον ουρανό και στα βουνά, στην πόλη και πέρα από αυτή ψιθυρίζοντας στις καρδιές αυτών που ζητούν ελευθερία. Μα είμαι ευτυχισμένος, γιατί ταξιδεύω, γιατί ζω μια καθάγια ζωή, γιατί μιλώ με τα αγρίμια. Τρέφομαι από το χαρτοπόλεμο, τις φωτοβολίδες, τη σκόνη και τη σκουριά της γιορτής. Κι όλα αυτά τα κάνω όνειρα. Κι όλα αυτά τα κάνω πραγματικότητα – ή τουλάχιστον προσπαθώ.

Ας γκρεμίσουμε τα μέσα κι έξω γκρίζα τείχη. Ας πετάξουμε λουλούδια με αληθινά χρώματα κι αυθεντικές μυρωδιές, ας πνίξουμε τις ψεύτικες γιορτές τους με αυτά.

Δε μιλώ για καταστροφή. Δε μιλώ για φασαρία. Μιλώ για αγάπη και δημιουργία.

Ας νικηθούμε! Ας γίνουμε νικημένοι!

Νικημένος άνθρωπος είναι κι ο Θεός!»

ΣΚΗΝΗ ΕΞΙ

Ο ΑΛ ΑΖΙΦ ΕΙΧΕ ΞΕΚΙΝΗΣΕΙ το πρώτο του ταξίδι για τη χώρα του Μεγάλου Ένα τη νύχτα, μέσα στο πιο βαθύ σκοτάδι, λίγο πριν πέσει η αυγή. Ήταν αποφασισμένος να ξεπεράσει τα γκρίζα τείχη, όσο ψηλά κι αν ήταν, όταν θα τα συναντούσε. Ο γερο-Ιγκόρ τον είχε προειδοποιήσει για τον κίνδυνο των μεγάλων λάκκων, οι οποίοι κρύβονται στο δρόμο προς τα κει περιμένοντας να καταπιούν τους ταξιδιώτες. «Στο ταξίδι χρησιμοποίησε το πιο βρώμικο και σκουριασμένο κλειδί για να ανοίξεις την πιο σκοτισμένη πόρτα» τον είχε συμβουλέψει. Όπως θα καταλάβαινε πολύ αργότερα ο Αλ Αζίφ, οι μεγάλοι λάκκοι είναι καλά κρυμμένοι στις ψυχές των ανθρώπων, ακόμη και στις ψυχές των πιο περήφανων αγριμιών, για αυτό και η πορεία προς το Μεγάλο Ένα προϋποθέτει τη νίκη πάνω στο Εγώ• η γιορτή της χαρραυγής χρειάζεται νικημένους που θα χορεύουν πατώντας στη γη, με τα κεφάλια τους στραμμένα ψηλά, κοιτάζοντας τα αστέρια ακόμη κι αν ο ουρανός είναι συννεφιασμένος.

Στο δρόμο προς τη χώρα του Μεγάλου Ένα ο Αλ Αζίφ συνάντησε τον Σίνιο, ένα μικροσκοπικό πλάσμα που ζει πάνω στο ζεστό αέρα: «Ευτυχώς υπάρχουν ακόμη άνθρωποι με καρδιά αγριμιού. Ευτυχώς υπάρχουν αυτοί που πριν προσπαθήσουν να αλλάξουν τον κόσμο, αλλάζουν τον εαυτό τους. Όλοι οι υπόλοιποι ή θα πολεμούν για αρρωστημένα όνειρα άλλων ή θα ζούνε στις γιορτές της πόλης, περιμένοντας υποταγμένοι στο χρόνο να τους διαδεχθεί η επόμενη σειρά ανθρώπων». Τελικά, ο Αλ Αζίφ δε συνάντησε ποτέ γκρίζα τείχη όπως τα φαντάζεται το μυαλό των ανθρώπων: «Τα τείχη είναι μέσα μας και πρέπει να τα ξεπερνάμε καθημερινά» του είχε πει ο μικροκαμωμένος Σίνιο, «οι μεγάλοι λάκκοι παραμονεύουν μπρος και πίσω από κάθε τείχος. Υστερα από τόση περιπλάνηση θα δεις τη χώρα του Μεγάλου Ένα να ξεπροβάλλει». Ακούγοντας αυτά τα λόγια ο Αλ Αζίφ ένιωσε δάκρυα να τρέχουν στο πρόσωπό του: «Βλέπω, ονειροπόλε νέε, τις ακτίνες του φωτός της χαρραυγής να χορεύουν παθιασμένα μέσα στα καυτά δάκρυά σου. Τις βλέπω να προβάλλουν εικόνες από έναν κόσμο αλλιώτικο. Βλέπω το μέλλον. Σε λίγο οι πρώτες αποχρώσεις της χαρραυγής θα φωτίσουν την καρδιά σου. Να θυμάσαι, όμως, πως δεν πρέπει να επαναπαυθείς, μα να συνεχίζεις να αγωνίζεσαι, να ανακαλύψεις τις αποχρώσεις που τα μάτια σου δε γνωρίζουν ακόμη, να κυνηγήσεις τα όνειρά σου με ταπεινότητα και αγάπη» είπε ο Σίνιο και σώπασε.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΝΤΕ

ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ που ο Αλ Αζίφ έφτασε στη χώρα του Μεγάλου Ένα, συνάντησε πολλούς γνωστούς και αγνώστους. Θα προσπαθήσω σε λίγες γραμμές να σας διηγηθώ τι συνέβη όπως μου τα είχε πει ο ίδιος (ναι, ο Αλ Αζίφ ήταν, είναι –έχω χάσει τα ίχνη του εδώ και καιρό– φίλος μου). Γράφω, λοιπόν, την εξιστόρηση του Αλ Αζίφ όπως θα άρεσε και στον ίδιο, σε τρίτο πρόσωπο:

...σε λίγες ώρες είχε φτάσει στη χώρα του Μεγάλου Ένα. Τα χιλιόμετρα του φάνηκαν μέτρα. Δεν ένιωθε κούραση. Μόνο χαρά κι ευτυχία.

Ο Αλ Αζίφ τα είχε καταφέρει.

Λίγα μέτρα δίπλα του είδε τον Σαντιάγο μαζί με τη Φατιμά και τον αλχημιστή να συζητούν. Σε μια γωνιά είδε το μικρό πρίγκιπα να ποτίζει και να περιποιείται το μονάκριβό του λουλούδι. Προχωρώντας είδε ένα παιδί –πραγματικά πώς μπορούσε και παρέμενε ακόμη παιδί;– που, ξαπλωμένο στη φιλόξενη πρασινάδα της κοιλάδας, διάβαζε την ιστορία της ζωής του. Ήταν ένα βιβλίο με τίτλο Ένα παιδί μετράει τ' άστρα. Τον λέγανε Μέλιο. Ύστερα από λίγο συνάντησε έναν επιβλητικό ποταμό που τραγουδούσε ένα σκοπό τόσο ελεύθερο και θείο, σαν προσευχή, που έμοιαζε λες και τον έψελναν ταυτόχρονα χιλιάδες φωνές. Τότε παρατήρησε το γαλήνιο Σιντάρτα και το σοφό Αλ Μουσταφά μαζί με το Γκοβίντα, μέσα σε μια ξύλινη βάρκα να διασχίζουν τα ιερά αυτά νερά. Πιο κάτω εντόπισε το Λύκο της Στέππας μπροστά σε έναν καθρέπτη, να προβάρει ένα νεοφερμένο τζαζ χορό.

Όλα του φαινόταν φυσιολογικά. Ίσως να ήταν έτσι.

Σε ένα μικρό λόφο στο βάθος παρατήρησε έναν άνθρωπο με ένα πολύ περίεργο, βαθύ, εξεταστικό, μα συνάμα ήρεμο, γεμάτο καλοσύνη βλέμμα. Η αύρα αυτού του ανθρώπου, που έμοιαζε με ερημίτη, μίλησε κατευθείαν στη ψυχή του Αλ Αζίφ κι έκανε να πλησιάσει πιο κοντά. Προχώρησε μερικά μέτρα μπροστά κι άρχισε να ανεβαίνει την πλαγιά. Τότε ο αινιγματικός αυτός άνθρωπος κοίταξε τον Αλ Αζίφ ήρεμα στα μάτια και τον ρώτησε:

«Πώς είναι δυνατόν ένα ποτάμι να μη βρει στο τέλος το δρόμο για τη θάλασσα;»

Ο Αλ Αζίφ έκανε να μιλήσει, τα λόγια αυτά κάτι του θύμisan, ο παλμός αυτών των λέξεων του ήταν οικείος, μα σκέφτηκε πως άκουγε ένα σοφό και καλύτερα θα ήταν να σωπάσει. Τότε άνοιξε το φράγμα της ψυχής του κι άφησε το λόγο αυτού του ανθρώπου να τον πλημμυρίσει.

«Αγάπησες τον εαυτό σου με τη μεγαλύτερη περιφρόνηση κι όμως στο τέλος δεν τον μίσησες, αλλά τον άλλαξες. Έγινες νικημένος, χορεύοντας μια στο φως, μια στο σκοτάδι πάνω και πέρα από τη γιορτή. Αποχαιρέτησες ευγενικά, ξένη, τη ματαιοδοξία σου, ευχαριστώντας την για το καλό και τη δύναμη που σου προσέφερε.

Τότε λοιπόν πέρασες για πρώτη φορά τα γκριζα τείχη.

Πολεμιστή —πώς μπορεί να μην είσαι;— πάλεψες με τα πάθη σου, με τις εμμονές σου, νίκησες και πέταξες τους ηττημένους αντιπάλους σου στα λιοντάρια να τους ξεσκίσουν, όμως ευτυχώς κατάλαβες πως τελικά ευγνωμοσύνη τους οφείλεις για τα διδάγματα που σου δώσανε.

Ξένε για μένα δεν είσαι ξένος• πώς μπορεί να είσαι; Άκουσες τα δαιμονισμένα θηρία να ουρλιάζουν κι έγινες κραυγή. Είδες τους ανθρώπους να πετροβολούν τα αστέρια κι έγινες πέτρα στα χέρια τους. Έζησες μεγάλες καταγίδες κι έγινες σταγόνες της άγριας βροχής. Έτρεξες ανάμεσα σε κεραυνούς και κατάφερες να μπεις στο δέρμα του ουρανού. Πήγες στην πόλη των ωκεανών και έγινες νησί φιλόξενο για τα αγρίμια που είναι ελεύθερα στο πνεύμα και καθάρια στην καρδιά. Ανήκεις σ' αυτούς —πώς μπορεί να μην ανήκεις;— που βλέπουν ανθρώπους να γελούν με τη ψυχή τους και τους λένε ότι τελικά η ψυχή τους είναι που γελάει, με ένα γέλιο θλιμμένο κι υστερικό. Ανήκεις σ' αυτούς που πρώτα κάθονται στην άκρη της γιορτής παρατηρώντας τους άρρωστους να τρέχουν ανήμποροι, περιμένοντας να σταματήσουν κι ύστερα γίνονται γλυκόπικρο, τραχύ κρασί που γατρεύει το λαβωμένο πνεύμα τους.

Νιώθεις —πώς να μη νιώθεις;— παιδί πετώντας το μανδύα και τα σανδάλια του μεγάλου σοφού, φορώντας τα σκισμένα και λερωμένα ρούχα των παιδιών, κάθεται ανέμελα στη γωνία κι ονειρεύεται ελεύθερα. Μιλάς για πραγματική αγάπη —πώς να μη μιλάς;— που φέρνει επανάσταση, μιλάς για επανάσταση αιώνια που φέρνει λύτρωση και για λύτρωση αθάνατη που φέρνει σωτηρία.

Φιλόδοξε δάσκαλε —άραγε πόσα έχεις να μάθεις ακόμη πριν γίνεις πραγματικός δάσκαλος;— μίλησε στους ανθρώπους για τα γκριζα τείχη και το μεγάλο λάκκο. Ρώτησέ τους γιατί συνεχίζουν να πετροβολούν με τόση ορμή τα αστέρια τους, μέχρι να πέσουν σβηστά στο χώμα. Ύστερα, άκουσε, προσεχτικά, νιώσε τις σκέψεις και το παράπονό τους, γιατί έτσι μόνο θα γίνεις δάσκαλος της ψυχής σου και ήρωας των ονείρων σου.

Ταξιδιώτη —πώς μπορεί να είσαι τελικά κάτι άλλο εκτός από αυτό;— συνέχισε το δρόμο σου. Να κοιμάσαι στα βουνά παρατηρώντας τον κόσμο από ψηλά και να διασχίζεις τις πεδιάδες, εκεί όπου υπάρχουν ακόμη πολλές μεγάλες στρογγυλές πλατείες χτισμένες και πελώρια γκριζα τείχη υψώνονται. Έχεις πολλά μέρη να γνωρίσεις και πολλοί άνθρωποι σε περιμένουν να τους μιλήσεις.

Έρχεται η ώρα για τη γιορτή των νικημένων. Η ώρα της μεγάλης χαρουργής.

Έχε μαζί σου τη στάχτη. Έχε μαζί σου και τη χρυσόσκονη.

Φώναξε το λόγο των αγριμιών, σκέπασε τις γιορτές τους με αληθινά, μυρωδάτα λουλούδια. Πες τους ότι σήμερα, στην εποχή που οι μπότες των γκριζών πατάνε τα νύχια μας, δεν ονειρευόμαστε με τα μάτια κλειστά.

Το όνειρο θέλει μάτια ανοιχτά».

INTERMEDIO

ΓΝΩΡΙΖΩ ΟΤΙ Η ΑΦΗΓΗΣΗ δεν είναι το δυνατό μου σημείο• ωστόσο έχω το χρέος να καταγράψω αυτά που είδα, άκουσα και έμαθα. Έστω και τώρα, ύστερα από αριετές σιγνές και κάμποσες σελίδες, πιστεύω πως προλαβαίνω να διευκρινίσω κάποια πράγματα. Απευθύνομαι σε αυτούς και αυτές που δεν είναι εξοικειωμένοι και εξοικειωμένες με το λόγο μου, το λόγο ενός τέρατος που δεν κατάφερε να γίνει νικημένος και παραμένει εγκλωβισμένος πίσω από τα τείχη της πόλης. Επιλέγω, από εδώ και στο εξής, την αρσενική κατάληξη στα επίθετα, διότι κάποιοι πριν από εμένα αποφάσισαν πως ο πολύπλοκος αυτός μηχανισμός υπαρξης θα περιγράφεται από τη λέξη «άνθρωπος». Ο Αλ Αζίφ και όλοι οι υπόλοιποι χαρακτήρες που πρωταγωνιστούν στην ιστορία που σας διηγούμαι δεν έχουν φύλο. Δεν έχουν, επίσης, πατρίδα και θρησκεία. Ο Αλ Αζίφ υπήρξε• ίσως υπάρχει ακόμη κάπου πολύ μακριά από δω, αν και έχω καιρό να μάθω νέα του. Ο Γκρόρ, ο ερημίτης, ο Σίνιο και όποιο άλλο όνομα έχει αναφερθεί ή πρόκειται να αναφερθεί σχετίζεται με την πραγματικότητα.

Με λίγα λόγια, από τη μία υπάρχουν οι νικημένοι άνθρωποι με καρδιά αγριμιού που οι ελεύθερες ψυχές τους κατοικούν στη χώρα του Μεγάλου Ένα. Από την άλλη, οι σκυφτοί άνθρωποι (οι «νικητές») των φαντασμαγορικών γιορτών ακολουθούν τις προσταγές της Φωνής και συνυπάρχουν με τα τέρατα στην πόλη. Τα τέρατα έχουν καρδιά αγριμιού, ακούν τον περήφανο λόγο του ζεστού αέρα (η υπαρξη που συνδέει τους δύο κόσμους) μα δεν έχουν καταφέρει να βρουν το δρόμο για τη χώρα του Μεγάλου Ένα, καθώς αρνούνται να νικηθούν, να ξεπεράσουν τον εαυτό τους, να εγκαταλείψουν την εξουσία της βίας. Ελπίζω, λοιπόν, σε αυτό το σημείο οι έννοιες «γιορτή», «τέρας», «αγρίμι», «Φωνή της πόλης», «νικημένος», «ζεστός αέρας» να έχουν λίγο πιο καθαρό νόημα μέσα στο μυαλό σας. Αν όχι, τότε σας παρακαλώ πολύ, όσο κουραστικός και αν είναι ο λόγος μου, να ξαναδιαβάσετε τις παραπάνω γραμμές. Είναι κρίμα να παρατήσετε την ανάγνωση της ιστορίας τώρα που βρισκόμαστε σε αντίστροφη, μα ανοδική, πορεία προς το μηδέν.

Προς τη σιγή Μηδέν.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΣΣΕΡΑ

ΕΙΝΑΙ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ, νύχτα.

Η πόλη έχει φορέσει τα γιορτινά της. Το στολισμένο δέντρο, κάθε χρόνο όλο και ψηλότερο, έχει στηθεί στο κέντρο της πλατείας. Τα πλαστικά του φώτα φωτίζουν τη γιορτή και το ψεύτικο αστέρι που έχει στην κορυφή του κρύβει τα αστέρια του ουρανού που οι σκυφτοί άνθρωποι ούτως ή άλλως αγνοούνται ή φοβούνται να κοιτάζουν. Η Φωνή της πόλης διαλαλεί: «Ευτυχίστε! Ζήστε τις μέρες της αφθονίας με όλη σας την ψυχή!» και ο κόσμος ξεχύνεται στους δρόμους. «Ερχεται ο νέος χρόνος! Καλωσορίστε το νέο χρόνο αφθονίας! Αγγίξτε ο ένας τον άλλον τώρα που πλημμυρίζετε τις αγορές και τις πλατείες! Γιορτάστε και δοξάστε με πυροτεχνήματα τη γέννηση του αληθινού Θεού!» λέει με τόνο θριαμβευτικό η Φωνή.

Ο λευκός αετός πετά πάνω από την πόλη, αλλά κανένας σκυφτός δεν τον βλέπει. Μόνο τα τέρατα κοιτάζουν τον ουρανό και κάποιες φορές διακρίνουν μια λευκή φιγούρα να πετά ανάμεσα και πίσω από τα αστέρια. Ο ζεστός αέρας περιβάλλει το λευκό αετό κρατώντας τον στη ζωή, καθώς στα ύψη που πετά η θερμοκρασία είναι τόσο χαμηλή που κανένα αγκίμι δεν μπορεί να αντέξει.

Είναι Δεκέμβρης, νύχτα.

Ο λευκός αετός παρακολουθεί από ψηλά τη συζήτηση μερικών τεράτων της πόλης. «Φέτος δε θα γεννηθούν ούτε Χριστοί, ούτε Παναγίες!» λέει κάποιος που ακουμπά την πλάτη του σε ένα τοίχο. «Η ιστορία γράφεται με πέτρες. Εμπρός, λοιπόν, για μια άλλη νύχτα!» συμπληρώνει και δείχνει πάνω από το κεφάλι του τα λόγια που μόλις είχε γράψει στον τοίχο: «Τη νύχτα οι τοίχοι της πόλης μιλάνε για αγκίμια που δεν είναι από εδώ, μιλάνε για τέρατα. Μιλάνε για αυτούς που έρχονται από αλλού, από μια άλλη νύχτα».

«Ανυπακοή!» φωνάζει ένας άλλος. «Ανυπακοή!» επαναλαμβάνουν όλοι μαζί. «Τίποτα λιγότερο από τα πάντα!» λέει. «Τίποτα λιγότερο από τα πάντα!» λένε ξανά φωναχτά τα τέρατα με μια φωνή.

«Η ιστορία γράφεται με πέτρες, με οργή και μίσος για έναν κόσμο αποτυχημένο, για μια πόλη που σκοτώνει τα παιδιά της πριν καν αυτά γεννηθούν. Ας κάψουμε τη γιορτή, ας γεννήσουμε και εμείς. Ήρθε η ώρα της εκδίκησης: Αίμα για αυτούς που μας κρύβουν τον ουρανό! Τώρα!» πρόσταξε το τέρας με το όνομα Αλ Ράσελ, όπως κατάφερε να ακούσει καθαρά ο λευκός αετός που εκείνη την ώρα πετούσε ψηλά.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΑ

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΝΑ δεν υπάρχει χρόνος. Τα ρολόγια δε λειτουργούν εδώ, τα αχρίμια δε γερνάνε.

Ο Αλ Αζίφ περπατάει στην κορυφή του λοφίσκου κοντά στην ξύλινη καλύβα του. Του αρέσει από και να ατενίζει την άγρια θάλασσα του Μεγάλου Ένα. Αποφασίζει να κατευθυνθεί προς την καλύβα του. Καθώς προχωράει, ακούγοντας τις μουσικές από το θρόισμα των φύλλων των δέντρων του δάσους, πιο γρήγορα κι από αστραπή, σαν πυρωμένο βέλος, ο λευκός αετός προσγειώνεται μπροστά του. Τότε αρχίζει να φυσάει άγριος και κρύος αέρας. Ο αετός πλησιάζει κοιτώντας αγέρωχα τον Αλ Αζίφ, που αγωνίζεται να μη χάσει την ισορροπία του από το μένος του ανέμου των ψηλών ουρανών, και σηκώνει τα φτερά του εμποδίζοντας το δυνατό αέρα. Το τεράστιο άνοιγμα των φτερών του ορθώνεται σαν τείχος, προστατεύοντας τον Αλ Αζίφ.

«Αχρίμι των ουρανών που πετάς ψηλότερα από τον καθένα, εσύ που ζεις πίσω από τα αστέρια στους πιο ψηλούς ουρανούς, πες μου, τι σε φέρνει εδώ μπροστά σε έναν ταπεινό νικημένο»

«Μιλάς περήφανα, φίλε μου. Θα μάθεις αυτά που είδα όταν έρθει η στιγμή. Λς περιμένουμε, λοιπόν, εδώ στην κορυφή του λόφου και τα υπόλοιπα αχρίμια του δάσους, της θάλασσας και των ουρανών. Ο ζεστός αέρας θα τους μιλήσει, καθώς έφτασε η ώρα» είπε ο λευκός αετός κοιτώντας ψηλά. Ο κρύος αέρας που έφερε μαζί του ο αετός ζεστάθηκε τώρα, έτσι το μεγαλοπρεπές πτηνό κατέβασε τα φτερά του και χαμήλωσε το βλέμμα.

«Τα λόγια σου φέρνουνε ελπίδα και τρόμο. Τι είδες, τι άκουσες, τι ένιωσες και λες πως έχει φτάσει η ώρα για μια άλλη νύχτα• αν τελικά αυτό εννοείς» ρώτησε ο Αλ Αζίφ.

«Η ατμόσφαιρα της πόλης είναι, πλέον, πολύ αρρωστημένη. Θόρυβοι, σκόνη και σκουριά φαντάζουν στα μάτια και τα αυτιά των σκυφτών ως μαγικά. Οι άνθρωποι δεν αγγίζονται μεταξύ τους, όμως ο νους τους μπορεί να κάνει την υπέρβαση, αρκεί να ισιώσουν λίγο την πλάτη τους. Τα τέρατα της πόλης μιλάνε για καταστροφή. Περιμένε εδώ και τα υπόλοιπα αχρίμια. Ναι, μιλώ για τη μεγάλη ώρα. Μα μη ρωτάς τίποτε άλλο. Πηγαίνω να μεταφέρω το μήνυμα της χαρουργής στον ερημίτη και επιστρέφω».

Έτσι μίλησε ο αετός και ξαναπέταξε στον ουρανό τόσο γρήγορα, όσο γρήγορα είχε κατεβεί.

Σαν πυρωμένο βέλος.

ΣΚΗΝΗ ΔΥΟ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΑΕΤΟΣ κοιτάζε στα μάτια το σοφό γέρο. Δεν είπαν τίποτε. Ο ερημίτης ανέβηκε στη ράχη του μεγαλοπρεπούς πτηνού και κατευθύνθηκαν προς το λόφο.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑ

«Ο ΦΩΤΙΣΜΕΝΟΣ ΒΟΥΔΑΣ, ο σοφός Ζαχατούστρα, ο λαμπρός Αλλάχ, ο σπουδαίος Χριστός έρχεται να μας μιλήσει. Τον φέρνει ο λευκός αετός, τους είδα να πετάνε στους ψηλούς ουρανούς» είπε ένας από τους εκατοντάδες γλάρους που είχαν μαζευτεί μαζί με τα υπόλοιπα αγρίμια στο λόφο. «Γλάρε Ιωνάθαν με τα λεύτερα φτερά και την περιπετειώδη ψυχή, πες μας, πόσο ψηλά πετούσε ο λευκός αετός όταν τους είδες;» ρώτησε ο Αλ Αζίφ. «Πετούσαν πίσω από τα αστέρια προσπαθώντας να τα σηκώσουν ψηλότερα. Έρχονται μέσα από το δέρμα του ουρανού» απάντησε ο γλάρος. «Απόψε θα χαράξει, απόψε θα ζήσουμε την πιο σκοτεινή νύχτα, περιμένοντας την πιο μεγάλη χαρραγή!» συμπλήρωσε ενθουσιασμένος.

Είχαν συγκεντρωθεί εκατοντάδες χιλιάδες αγρίμια του δάσους, του ουρανού και της θάλασσας όταν ο ερημίτης έφτασε στο σημείο. Κατέβηκε πατώντας στη φτερούγα του λευκού αετού και ακούμπησε γλυκά το χώμα.

«Νικημένον» είπε με χαμηλή φωνή ο ερημίτης και κοιτάζε το πλήθος. Σιωπή απλώθηκε παντού.

«Οι φωνές σας είναι η φωνή μου, οι ανάσες σας είναι η ανάσα μου, το πέταγμα σας είναι το πέταγμα μου. Το πέταγμα προς την Ουτοπία. Οι φωνές μας δε χαράζουν δρόμους όπως η Φωνή της πόλης. Οι φωνές μας ταξιδεύουν προς την Ουτοπία, γνωρίζοντας ότι δε θα την αγγίξουν ποτέ, μα αγωνίζονται έστω και νικημένες εξ αρχής• στην πορεία έχουν πετάξει ψηλότερα. Αυτή είναι η ευτυχία των νικημένων. Τα λόγια αυτά ίσως ακουστούν μεγάλα και δύσκολα στα αυτιά των σκυφτών ανθρώπων της πόλης, μα ήρθε η ώρα να κάνουμε ένα βήμα ακόμη, ένα φτερουγισμα περισσότερο, προς την Ουτοπία».

«Ηρθε η ώρα να χρωματίσουμε ξανά την πλατεία, προφήτη του Μεγάλου Ένα;» ρώτησε κάποιος από το πλήθος.

«Ναι. Γεμίστε τις τσέπες σας με στάχτη και χρυσόσκονη. Γεμίστε τις ψυχές σας με χρώματα και όνειρα. Δημιουργήστε τον κόσμο που θέλουμε μέσα στον κόσμο που θέλουμε να ξεπεράσουμε! Τα τέρατα της πόλης μιλούν για καταστροφή. Ας τους μιλήσουμε για δημιουργία. Ηρθε η ώρα να καούμε όλοι μαζί και τα σκοτάδια μας να γίνουν λάμψη, να φωτίσουν το σάπιο σύμπαν των ανθρώπων της πόλης».

Έτσι μίλησε ο ερημίτης και φωτίστηκε το πρόσωπό του.

Τότε, σαν πυρωμένα βέλη, προσγειώθηκαν δεκάδες μεγαλοπρεπείς αετοί και ο λευκός αετός είπε:

«Ας φτάσουν στη γιορτή πρώτα από όλους τα πιο ταξιδεμένα αγριίμια, αυτά που έχουν υπομονή και γνώση και μπορούν να μιλήσουν στα οργισμένα τέρατα της πόλης. Οι φαρέτρες τους είναι άδεις και τα βέλη τους καρφωμένα στον ουρανό. Και τώρα τα τέρατα ετοιμάζονται να οπλιστούν με πέτρες και χημεία. Η βία των όπλων εμποδίζει τη μεγάλη χαραυγή: Μιλήστε τους για δημιουργία! Πείτε τους πως πρέπει να ονειρεύονται με τα μάτια ανοιχτά!»

Αυτά είπε ο λευκός αετός και μερικά αγριίμια ανέβηκαν στη ράχη των αετών με προορισμό την πόλη. Είχαν καθήκον να προετοιμάσουν τα τέρατα της πόλης για μια άλλη νύχτα. Για ένα άλλο ξημέρωμα. Για τη μεγάλη χαραυγή.

INTERMEDIO

ΟΙ ΝΙΚΗΜΕΝΟΙ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ πως έχει έρθει η ώρα της εξέγερσης. Χρόνια τώρα περιμένουν αυτή τη νύχτα με την ελπίδα πως η επόμενη μέρα θα ξημερώσει έναν άλλον κόσμο γεμάτο πραγματικά χρώματα, μυρωδιές και εικόνες σαν κι αυτές της ελεύθερης χώρας του Μεγάλου Ένα. Ο κόσμος που θέλουνε, νομίζουν, θα αναδυθεί σαν καυτή λάβα μέσα από τις ρωγμές του κόσμου που θέλουν να ξεπεράσουν• εποφθαλμιούν μια δημιουργική επανάσταση που πλησιάζει ένα βήμα κοντύτερα στην Ουτοπία, και ας προχωρήσει αυτή δύο βήματα μακριότερα. Η μεγάλη χαρραγή είναι εκείνη η στιγμή που οι ουρανοί θα ανοίξουν μετά τη βραδινή καταιγίδα και οι σκυφτοί άνθρωποι θα ισιώσουν τις πλάτες τους κοιτώντας χωρίς φόβο και ενοχές τα αστέρια, καθώς αυτά θα παραχωρούν τη θέση τους στον ανατέλλοντα ήλιο.

Οι πρώτοι νικημένοι καταφθάνουν στις πλατείες και τα στενά της πόλης για να συναντήσουν τα εξοργισμένα τέρατα πριν αυτά σκορπίσουν βία και καταστροφή. Θα μιλήσουν μαζί τους και θα προσπαθήσουν να τους πείσουν πως πρέπει να νικηθούν πρώτα και μετά να σιεπάσουν τις υποκριτικές, σάπιες γιορτές της πόλης με τον μανδύα των ονείρων τους.

Θα προσπαθήσω να είμαι σύντομος και σαφής περιγράφοντας τη βασική ροή των γεγονότων, σε χρόνο ενεστώτα, όπως συνέβησαν εκείνο το βράδυ.

ΣΚΗΝΗ ΜΗΔΕΝ

ΑΡΧΙΣΑΝ ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΣΤΑΓΟΝΕΣ της καταιγίδας να πέφτουν.

Οι αετοί από τη χώρα του Μεγάλου Ένα προσγειώνονται σε διάφορα σημεία της πόλης, οπουδήποτε υπάρχουν συγκεντρωμένα τα τέρατα. Σε λίγο φθάνουν και τα υπόλοιπα πλάσματα από τη χώρα, μαζί τους και ο Αλ Αζίφ. Η δολοφονία ενός ανθρώπου της πόλης, με καρδιά αγριμιού, το προηγούμενο βράδυ από τους φρουρούς της γιορτής –σκυφτοί άνθρωποι είναι και αυτοί– ήταν η αφορμή για το χείμαρρο αντιδράσεων που θα ακολουθούσε. Τα τέρατα, αυτή τη στιγμή, προετοιμάζουν την εξέγερση που θα αρχίσει σε λίγα λεπτά. Οι νικημένοι τους μιλούν για δημιουργία και για την ανάγκη δράσεων που θα χτυπούν τη γιορτή κατευθείαν στην καρδιά και θα κάνουν τους σκυφτούς να κοιτάζουν τα αστέρια στο συννεφιασμένο νυκτερινό ουρανό.

Στη χώρα του Μεγάλου Ένα οι υπόλοιποι νικημένοι ήρεμα ξεκινούν το ταξίδι τους:

«Αρχισαν οι πρώτες σταγόνες της καταιγίδας να πέφτουν» λέει ο μικρός πρίγκιπας στον Αλ Αζίφ. «Θα πάρω και το μονάκριβό μου λουλούδι μαζί. Αν χρειαστεί θα το πετάξω να σκεπάσει και να χρωματίσει τη γιορτή» προσθέτει, χαϊδεύοντας το λουλούδι σαν να το έβλεπε για τελευταία φορά. «Περίμενέ με, έχω να πάρω και εγώ λουλούδια από την καλύβα μου. Έρχομαι σε λιγάκι να πετάξουμε μαζί προς την πόλη» λέει ο Αλ Αζίφ και εισπράττει ένα καταφατικό νεύμα από τον μικρό πρίγκιπα. Μπαίνοντας στη ξύλινη καλύβα του αντικρίζει το ημερολόγιο που κρατούσε από μικρό παιδί. Περιέχει τα όνειρα, τις εμπειρίες, τις λέξεις, τις εικόνες, τις ανάσες μιας ζωής. Το πολύτιμο ημερολόγιο. Το βάζει μέσα από τα ρούχα του, στο μέρος της καρδιάς. «Αυτό είναι το λουλούδι που θα πετάξω. Ας νικηθούμε άλλη μια φορά. Νικημένος άνθρωπος είναι και ο Θεός...» ψιθυρίζει ο Αλ Αζίφ και κλείνει την ξύλινη πόρτα μαλακά, βουτώντας έξω στο παχύ σκοτάδι. «Αυτή την ώρα τα τέρατα και οι νικημένοι γεμίζουν με χρώματα τις γιορτές στις πλατείες της πόλης» μονολογεί και αφήνεται στο ζεστό αέρα που φυσά στις καρδιές όλων των αγριμιών.

Στην πόλη οι δρόμοι κατακλύζονται από νικημένους και τέρατα. Οι σκυφτοί απλά κοιτάζουν. Η Φωνή της πόλης δε μιλάει απόψε. Γνωρίζει πως κάποιες τέτοιες στιγμές –κατά τη διάρκεια των ημερών της εξέγερσης– είναι καλύτερο να σιωπάει. Βέβαια, μένει βουβή για λίγο, περιμένει να δει αν το κίνημα των επαναστατημένων αποτελεί σημαντική απειλή για τη γιορτή και όταν κουραστεί να τους κοιτάζει –νομίζουν ότι θα αλλάξουν τον κόσμο οι ανόητοι!– σκέφτεται και γελά ειρωνικά– διατάζει τους φρουρούς να τους σταματήσουν. «Παιδιά είναι και παίζουν. Ας στείλω τους πολεμιστές της πόλης, ας στρέψω σκυφτούς ανθρώπους ενάντια στους επαναστατημένους. Και εγώ ας ξεκουραστώ χαζεύοντας το θέαμα» λέει η Φωνή από μέσα της και κοιτάζει

τη μάχη των φρουρών με τους εξεγερμένους στην αρένα των δρόμων, ως ένας άλλος Ρωμαίος αυτοκράτορας.

Μα απόψε είναι μια αλλιώτικη νύχτα.

Έχουν έρθει και οι νικημένοι στην πόλη. «Ας κάψουμε το στολισμένο δέντρο στο κέντρο της πλατείας των νόμων, της πλατείας με το σκουριασμένο όνομα που σκεπάζει δημοκρατικές ολιγαρχίες ετών. Το λίκνο της ανέμελης υποκρισίας των σκυφτών» σκέφτεται ο ερημίτης και αμέσως η σκέψη του φυσά στις καρδιές νικημένων και τεράτων με τη βοήθεια του ζεστού αέρα.

Μουσική ακούγεται.

Έρχεται από τον πάνω όροφο ενός κοντινού κτιρίου. Κάποια μπάνα παίζει μελωδίες για μια άλλη νύχτα, για ένα άλλο ξημέρωμα. Τα τέρατα πετάνε τα βέλη τους και το δέντρο αρχίζει να παίρνει φωτιά. «Κοίτα τι ωραία που καίγεται απόψε αυτό το δέντρο! Με τη φωτιά του θα σε βρω, μέσα θα χορεύω! Κοίτα τι ωραία που φλέγονται τα στρας της γιορτής! Κοίτα τι ωραία χρώματα έχει το όνειρό μας!» τραγουδάει η μπάνα του πάνω ορόφου και τα αγρίμια χορεύουν γύρω και μέσα στη φωτιά.

Βρέχει.

Η καταιγίδα δυναμώνει, μα η φωτιά ατάραχη καίει. Οι σπίθες μπλέκονται με τις σταγόνες και ερωτοτροπούν. «Χωρίς εσένα θα ήμουν ένα τίποτα. Βλέπω στα μάτια σου μια φλόγα να χορεύει» λέει η καυτή σπίθα στη δροσερή σταγόνα. «Χωρίς εσένα θα ήμουν ένα τίποτα» επαναλαμβάνει η σταγόνα, «βλέπω στα μάτια σου ένα θορυβώδες ποτάμι να τρέχει» συμπληρώνει και φιλιούνται παθιασμένα. Χρωματιστές στάχτες αφήνουν πίσω τους.

Ο καπνός μυρίζει άνοιξη.

Πίσω στη χώρα του Μεγάλου Ένα ο ερημίτης δακρύζει από χαρά. Το ίδιο και ο γερο-Ιγνός που κοιτάζει από το παράθυρο του σπιτιού του στην πόλη την πολύχρωμη φωτιά. Βλέπει στις φλόγες αυτά που ποθούσε, βλέπει έναν άλλο κόσμο, βλέπει την Ουτοπία. Η προσμονή τόσων χρόνων φαίνεται τώρα να ικανοποιείται. Ο συμπαθής βιβλιοθηκάριος είχε δει επαναστάσεις και επαναστάσεις, εξεγέρσεις και εξεγέρσεις, μα όλες κατέληγαν στο ίδιο αποτέλεσμα: Την ήττα από το Εγώ. Δύσκολα το «Εγώ» γίνεται «Εμείς». Ένα «Εμείς» που περιυλίζει και τους σκυφτούς, αυτούς που σιωπούν, αυτούς που φοβούνται και αυτούς που εξαπατούνται από την πρόσκαιρη ευτυχία των γιορτών. «Ξέρω πως η αδικία σε πνίγει. Μα οι κινήσεις σου πρέπει να στοχεύουν στην επίτευξη του στόχου, που είναι ένας άλλος κόσμος. Η εξέγερση είναι διαρκής. Δεν εξαντλείται στη στιγμή που η οργή σου μετατρέπεται σε καταστροφή».

Η οργή σου να μη γίνει καταστροφή. Φύγε από τον εαυτό σου. Έλα στο «Εμείς» των μελλοντικών ανθρώπων, στο «Εμείς» των σκυφτών και προσπάθησε να κάνεις την οργή σου δημιουργία» ψιθυρίζει ο ξεστός αέρας καθώς αγκαλιάζει τη φωτιά γύρω από το στολισμένο δέντρο που καίγεται.

Νικημένοι και τέρατα χτυπούν εκεί που πρέπει. Δεν αγγίζουν τους θάμνους, δεν πατούν τις ανίσχυρες μαργαρίτες της γιορτής. Καίνε το δέντρο. Η μεγάλη χαρραγή δεν απέχει πολύ. Έτσι φαίνεται. Για την ώρα.

«Όλα ή Τίποτα! Σπάστε και το ψεύτικο αστέρι της κορυφής!» φωνάζει μανιασμένα το τέρας Αλ Ράσελ και τα μεθυσμένα, από το νέκταρ της διαφαινόμενης νίκης, τέρατα φαίνεται να τον ακούν. «Δεν είναι η νίκη πάνω στη γιορτή αυτό που θέλουμε, είναι η νίκη πάνω στον Εαυτό!» λέει ένας νικημένος καθώς προαισθάνεται ότι η μανία της εξουσίας απειλεί να κυριεύσει τα τέρατα. «Θα νικήσουμε και τους εαυτούς. Πρώτα όμως ας καταστρέψουμε εντελώς το δέντρο!» Η Φωνή, βλέποντας το πλήθος να καταστρέφει μία από τις καρδιές της γιορτής, αντιλαμβάνεται πως τα τέρατα ίσως καταφέρουν αυτή τη φορά να νικήσουν εαυτούς. Ίσως πετύχουν να δείξουν στους σκυφτούς τα αληθινά χρώματα του ουρανού.

Μουσική συνεχίζει να ακούγεται.

«Και εγώ πώς θα είμαι Φωνή αν κανείς δε με ακούει; Πώς θα είμαι εξουσιαστής αν δεν έχω αντικείμενο να εξουσιάζω;» αναρωτιέται η Φωνή και αποφασίζει να δώσει εντολή στους φρουρούς να σταματήσουν το γλέντι των επαναστατημένων. «Αρκετά! Φρουροί καταστείλατε τους δυστυχείς αλήτες!» λέει και βολεύεται στο θρόνο της. «Πολεμιστές της πόλης! Το θέλημα της Φωνής ας γίνει πραγματικότητα!» φωνάζει ο αρχηγός των φρουρών και αυτοί ξεχύνονται στη μάχη.

Συγκρούσεις προβλέπονται.

«Πετάξτε λουλούδια στην καταστολή. Πνίξτε τη με λουλούδια. Μην τους παίρνετε τον αέρα. Δώστε άρωμα στον αέρα. Μην πετάτε βέλη τώρα. Πετάξτε χρώματα. Η ευτυχία είναι η εκδίκησή μας!» ουρλιάζει ο Αλ Αζίφ προς τον όγκο των τεράτων βλέποντας τους φρουρούς της πόλης να καταφθάνουν έτοιμοι για ένα πανηγύρι βίας. «Μακάρι να είχες δίκιο φίλε μου» λέει το τέρας Αλ Ράσελ και πλησιάζει τον Αλ Αζίφ και ο χρόνος σταματά.

Τα πάντα παγώνουν. Ο αέρας, η στάχτη, τα σύννεφα ακινητοποιούνται. Σιωπή. Οι Αλ Ράσελ και Αλ Αζίφ βλέπουν τον λευκό αετό να πετά στους πιο ψηλούς ουρανούς ενώ παρατηρεί την παγωμένη εξέγερση περιμένοντας τις επόμενες λέξεις του Αλ Ράσελ:

«Μακάρι τα πράγματα να ήταν τόσο απλά. Δυστυχώς όμως σαν ενώσεις τη φωνή

σου με το πλήθος για να διαμαρτυρηθείς ενάντια σε μια αδικία που δε μπορείς να επιτρέψεις ούτε στον εαυτό σου ούτε σε κανέναν άλλον να διαπράξει, τότε είτε λουλούδι μυρωδάτο, είτε λουλούδι σιδερένιο κρατάς στο χέρι, ασήκωτο θα σε κάνουν. Το όπλο της κριτικής είναι ανίκανο να αντικαταστήσει την κριτική των όπλων. Μετά από αμέτρητες βραδιές, πλημμυρισμένες από δάκρυα και αίμα, η θέα του δέντρου που καίγεται είναι, για ορισμένα μάτια τουλάχιστον, ελπιδοφόρα». Ο Αλ Αζίφ σηκώνει το βλέμμα, κοιτάει τον Αλ Ράσελ και λέει: «Το κάψιμο του δέντρου και το χοροπήδημα στην κορυφή του, σπάζοντας το ψεύτικο αστέρι του, μας γεμίζουν χαρά και ελπίδα. Είναι συμβολικές ενέργειες. Έχουν φαντασία. Το κάψιμο των καλυβιών των σκυφτών ανθρώπων και το χοροπήδημα πάνω στις ανίσχυρες μαργαρίτες δεν έχουν φαντασία. Το όπλο της κριτικής, πράγματι, δε μπορεί να αντικαταστήσει την κριτική των όπλων. Η φαντασία φαίνεται, όμως, να μπορεί να αντικαταστήσει και τα δυο». Ο Αλ Ράσελ δε δείχνει να διαφωνεί, ούτε να συμφωνεί. Γυρνάει το κεφάλι και χάνεται μέσα στον όχλο των τεράτων. Ο χρόνος συνεχίζει να κυλά και όλα επιστρέφουν στους φυσιολογικούς τους ρυθμούς.

Ουρλιαχτά.

«Θάνατος στους οπλισμένους φρουρούς! Εκδίκηση!»

«Θάνατος στους φαντασμένους ονειροπόλους αλήτες!»

Μουσική συνεχίζει να ακούγεται από τη μπάντα του πάνω ορόφου. Το δέντρο ακόμη καίγεται, μα τώρα τα τέρατα, βλέποντας τους φρουρούς να έρχονται, αρχίζουν να πατάνε στις ράχες των σκυφτών προσπαθώντας να ξεφύγουν από τα όπλα των φρουρών και να φτάσουν ψηλότερα, να κάψουν και να καταστρέψουν ό,τι μπορούν από το θρυμματισμένο κόσμο της γιορτής.

«Κάψτε τις καλύβες των σκυφτών που αρνούνται να κοιτάξουν τα αληθινά αστέρια!» λέει ο Αλ Ράσελ. «Μη πετάτε βέλη δεξιά και αριστερά, τον ουρανό μας θα καρφώσετε!» λέει απελπισμένα ο Αλ Αζίφ.

Η νύχτα παίρνει άλλο χρώμα.

Οι σκυφτοί αγκομαχούν καθώς τα τέρατα χοροπηδάνε στις πλάτες τους. Οι φρουροί είναι στο κατόπι τους.

Ο Ιγκόρ χτυπά τα γέρινά του χέρια στο τζάμι του παραθύρου του σπάζοντάς το και ξεσπά σε λυγμούς. Το ίδιο και ο ερμηίτης.

Η μπάντα του πάνω ορόφου σταματάει να παίζει. Τώρα πια ακούγονται μόνο τρομακτικά ουρλιαχτά και μια θλιβερή φασαρία. Αρχίζει να ψιχαλίζει αίμα

ανακατεμένο με σκουριά και σκόνη.

Τα μάτια του Αλ Αζίφ τσούζουν από τη χημεία του μίσους και δε βλέπει που πηγαίνει. Ο Αλ Ράσελ νιώθει πιο δυνατός από ποτέ, μα μεθυσμένος από την εξουσία της αντίδρασης, έχει χάσει τον προσανατολισμό του και αυτός.

Μόνο φασαρία και στάχτη.

Και σε λίγο ξημερώνει...

Η εξουσία της Φωνής της πόλης.

ΤΟ ΕΗΜΕΡΩΜΑ

Η ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ βρήκε τις πλατείες άδειες από νικημένους. Οι ψυχές τους είχαν εξατμιστεί. Τα λουλούδια που κρατούσαν απλωνόταν χάρμω, μαραμμένα και ποδοπατημένα. Κάποιοι λένε πως οι ψυχές των νικημένων είναι τα αστέρια που βρίσκονται στους πιο ψηλούς ουρανούς. Αυτά που μόνο καλά εκπαιδευμένες καρδιές μπορούν να δουν τα πιο σκοτεινά, τα πιο συννεφιασμένα βράδια.

Η μεγάλη χαραυγή δεν ήρθε.

Τα χρώματα και τα λουλούδια των νικημένων στάθηκαν ανήμπορα μπροστά στην αδιαφορία των σκυφτών και τη βία των τεράτων. Αγρίμια εξόντωνσαν αγρίμια, έστω και άθελά τους. Η αδυναμία για νίκη πάνω στο Εγώ, η βία των όπλων, η οργή και η απόγνωση οδήγησαν τα τέρατα σε καταστροφικές ενέργειες. Και εγώ που γράφω αυτές τις γραμμές ήμουν και παραμένω τέρας, εγκλωβισμένο στην πόλη, πίσω από τα γκρίζα τείχη. Τι κι αν καταφέραμε να καταστρέψουμε παροδικά τη γιορτή; Πατήσαμε πάνω στις ράχες των σκυφτών ανθρώπων –ω ναι, κατηγορώ τον εαυτό μου που δεν άκουσε τις απελπισμένες φωνές των νικημένων για δημιουργία– για να φτάσουμε ψηλότερα και να εξαλείψουμε κάθε ίχνος του πολιτισμού της γιορτής. Και αυτό που πετύχαμε είναι να πνιγούν οι νικημένοι μέσα στα ίδια τους τα δάκρυα απόγνωσης και απογοήτευσης. Μα χειρότερα, πατώντας πάνω τους, χαμηλώσαμε το βλέμμα των σκυφτών ακόμη περισσότερο. Τώρα περπατούν στις λεηλατημένες πλατείες και γειτονιές τόσο σκυφτοί που το σαγόνι τους σέρνεται στο νωπό, από τα πατήματα της καταστροφής, χώμα γεμίζοντας τους δρόμους και τα μονοπάτια με αίμα. Ακόμη και η λαλιά –το τελευταίο όπλο που τους είχε απομείνει– χάνεται, καθώς το στόμα τους γεμίζει πέτρες και λάσπη, καθιστώντας τους ανήμπορους να μιλήσουν. «Αυτή τη στιγμή οι άνθρωποι της πόλης περιμένουν σαν πεινασμένα όρνια τις προσταγές της νέας Φωνής της πόλης και αναμένεται ο ερχομός μια νέας γιορτής, πιο σιχαμερής και ψεύτικης από την παλιά. Πόσο δύσκολο είναι τώρα οι τόσο σκυφτοί άνθρωποι –οι άνθρωποι στρουθοκάμηλοι!– να κοιτάζουν τα αστέρια του ουρανού; Κουράγιο νικημένοι του μέλλοντος...» ήταν οι τελευταίες λέξεις του τραυματισμένου Αλ Αζίφ όταν τον συνάντησα κάτω από τη γέφυρα της πόλης λίγο μετά την άγρια νύχτα της εξέγερσης. Ύστερα έκλεισε τα μάτια και η ψυχή του εξατμίστηκε. Έγινε αστέρι. Ελπίζω να μην μάθει ποτέ για το θάνατο του γέρου βιβλιοθηκάριου. Αν και γνώριζα την αλήθεια, βλέποντας τον Αλ Αζίφ να αργοσβήνει αποφάσισα να μην του μιλήσω για αυτό. Για την απόγνωση του Ιγκόρ που δραπέτευσε από το σπασμένο παράθυρο, μια στιγμή πριν το κουρασμένο του σώμα την ακολουθήσει.

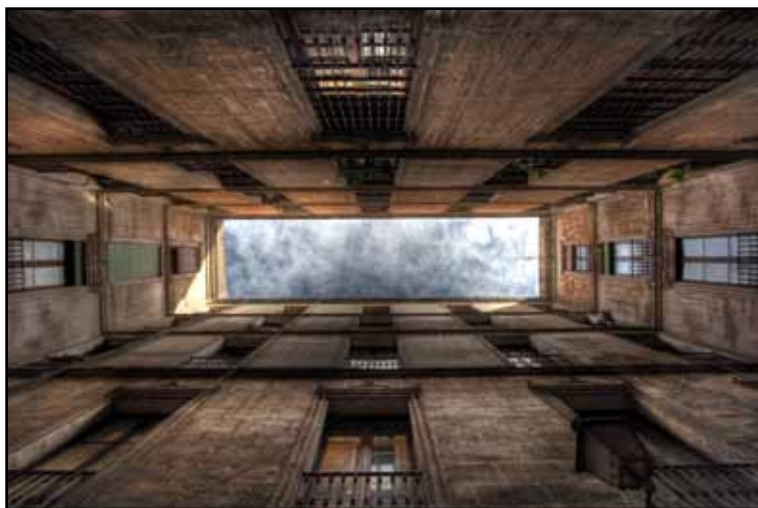
Πώς τα κάναμε έτσι; Τα βράδια είναι βαριά και οι σκέψεις σωμαίνουν. Τώρα τρομάζω ακόμα και όταν ονειρεύομαι.

Μας πώς τα κάναμε έτσι; Ήμασταν οι πρώτες σταγόνες της καταιγίδας, μα είμαστε και οι τελευταίες.

Ήλιος δε βγήκε.

Δε χάραξε.

Για την ώρα.

Κοιτάζοντας το συννεφιασμένο ουρανό της πόλης.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΚΑΠΟΙΟΙ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΝ ότι ο άνθρωπος βρέθηκε, σε αυτό τον κόσμο, καταραμένος πολεμιστής μιας απεγνωσμένης, άνισης μάχης ενάντια στη μοίρα του. Ο Ελ Ρόι, βαδίζοντας πάνω στα χνάρια του σπουδαίου Γάλλου φιλοσόφου και λογοτέχνη Άλμπερ Καμύ, διηγείται μια αληθινή ιστορία (γιατά τα λεγόμενά του: «Πιο αληθινή και από την ίδια την αλήθεια. Πιο διαχρονική και από τον ίδιο τον χρόνο») προβάλλοντας την ιδέα πως ο άνθρωπος οφείλει να αγωνίζεται καρτερικά, μόνο για τον αγώνα, με τον οποίο περνάει στην αιωνιότητα.

Οφείλει να αρνείται, αλλά να μην παραιτείται: «Καλύτερα να πεθαίνεις όρθιος, παρά να ζεις σκυφτός» γράφει ο Ελ Ρόι στο τετράδιό του διαβάζοντας τον «Επαναστατημένο άνθρωπο» του Καμύ.

Οφείλει να ξεπερνά τα όρια του πεπρωμένου του. Η πορεία από «Τίποτα» στο «Όλα» είναι σταδιακή.

Οφείλει να ονειρεύεται με τα μάτια ανοιχτά.

Οφείλει να κυνηγά την Ουτοπία (το «Όλα») γνωρίζοντας όμως πολύ καλά ότι δε θα τη φτάσει ποτέ. Γνωρίζοντας πως είναι «νικημένος» εξ αρχής.

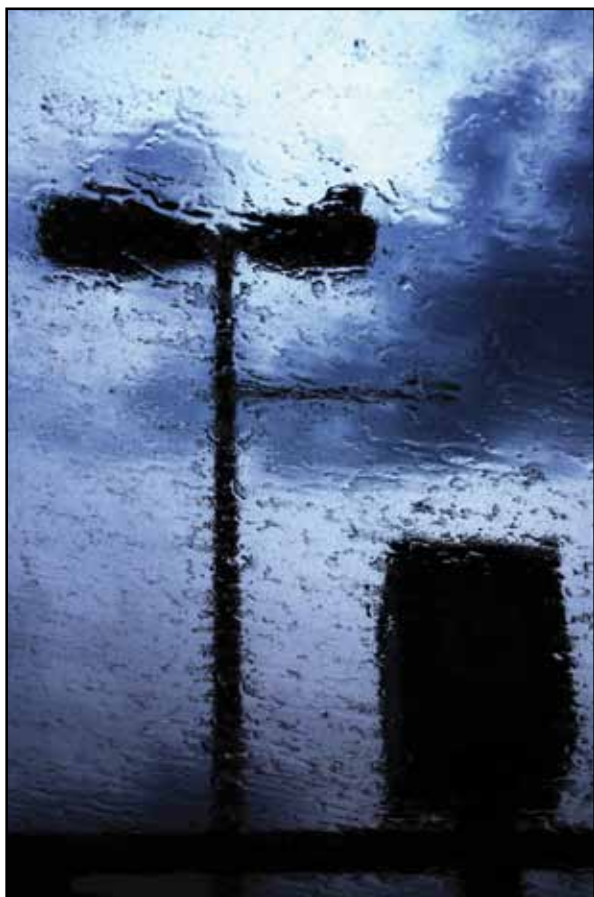
Όταν αρχίζει τον αγώνα ζητώντας δικαιοσύνη δεν πρέπει να καταλήξει να ζητά τη βασιλεία. Αυτό προϋποθέτει τη συνεχή νίκη πάνω στον ίδιο του τον Εαυτό: «Ξεπερνώ συνεχώς τα εσωτερικά και εξωτερικά γκρίζα τείχη, άρα υπάρχω πέρα από το χρόνο. Οδεύω προς το Μεγάλο Ένα».

Ο Ελ Ρόι μιλάει, σε αυτό το έργο, για την ανάγκη φαντασίας στον αγώνα διεκδίκησης και διαμόρφωσης ενός καλύτερου κόσμου. Τι εννοεί, άραγε, με τους όρους «φαντασία» και «δημιουργία»; Πώς φαντάζεται έναν «καλύτερο κόσμο»; «Καλύτερο» για ποιους; Εύλογες απορίες που μπορεί να έχει κάποιος διαβάζοντας το μικρό αυτό κείμενο. Ας δώσει ο καθένας τις δικές του απαντήσεις στα ερωτήματα αυτά. Εγώ δε θα πω, όπως δε λέει και ο συγγραφέας.

Εδώ φτάσαμε στο τέλος.

Ή μπορεί για κάποιους και για κάποιες από εσάς —αναφέρομαι σε αυτούς και σε αυτές που ένιωσαν τον παλμό των λέξεων της ιστορίας που μας διηγήθηκε ο Ελ Ρόι— όλα, ίσως, τώρα να αρχίζουν...

Βασίλης Κωστάκης
επιμελητής έκδοσης

«Μείνετε σκυφτοί!» ακούγεται η Φωνή της πόλης μέσα από τα μεγάφωνα.

Πηγαίνοντας προς τη χώρα του Μεγάλου Ένα.

Ο γλάρος Ιωνάθαν.

Η θάλασσα του Μεγάλου Ένα μιλά στη ψυχή του Αλ Αζίφ.

Οι δρόμοι της πόλης λίγο πριν την εξέγερση: Χρώματα στους τοίχους.

Οι δρόμοι της πόλης λίγο πριν την εξέγερση: “Στην πόλη φυλακή, αργοπεθαίνει ο έρωτας”

Τα αγρίμια καταφθάνουν.

Η μεγάλη χαράυγή πλησιάζει...

Φωτιά στην πλατεία.

Η πόλη τη νύχτα της εξέγερσης.

“Πολεμίστε τους με λουλούδια και χρώματα!”

Βήματα σε βρεγμένο πεζοδρόμιο της πόλης.

Υπάρχει ελπίδα.

Ο Έλιος φωτογραφίζοντας την πόλη.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Μερικές φράσεις και σκέψεις που διατυπώνονται στο βιβλίο βασίζονται σε συνθήματα γραμμένα σε τοίχους αλλά και σε απόψεις πολιτικών επιθεωρήσεων (διαδικτυακών αλλά και έντυπων) αναρχικών και ελευθεριακών ομάδων ανά την Ελλάδα. Τους ευχαριστούμε θερμά.

Ο «Ελ Ρόι» είναι ο Βασίλης Κωστάκης. Ο ίδιος το αρνείται κατηγορηματικά: «Κάποιος άλλος είναι, που όταν λείπω εγώ, αυτός έρχεται».

Η «μπάντα του πάνω ορόφου» αποτελείται από τους Γιάννη Καρακατσανίδη (γνωστός και ως «Ντιόν»), Δημήτρη Τσαπάρα, Χρήστο Κυριακόπουλο, Γιάννη Σιδερά, Χρήστο Βεζύρη (γνωστοί και ως «Thundercats The Band» ή «The Upstairs Band») και Βασίλη Κωστάκη. Συμμετέχουν οι Αχιλλέας Φρέστας και Αποστόλης Τζίμας.

Ο «Ελίοφ» είναι ο Ηλίας Κατσούρας.

Οι «Αλ Αζίφ» και «Αλ Ράσελ» είναι υπαρκτά πρόσωπα με άλλα ονόματα...

ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Η ενότητα αυτή περιλαμβάνει τους στίχους των τραγουδιών και πληροφορίες για την παραγωγή της μουσικής του έργου «Στη γιορτή». Μπορείτε να κατεβάσετε ελεύθερα τα τραγούδια (η συλλογή των οποίων θα εμπλουτίζεται διαρκώς με νέες ηχογραφήσεις) στο www.stigiorti.gr

Στη γιορτή

Κι ας μην αναπνέω, αέρας θα γίνω και μες σ' αυτό τον κόσμο θα απλωθώ
Τ' αγρίμια θα δροσίζω κι αυτούς που λαχταράνε αστέρια να κοιτούν με συννεφιά

Να κάνω λάθος, μπορεί, μα έχω τρέξει πολύ
Κι ας μη πιστεύεις, μες στη γιορτή σας ψηλά θα με δεις....

Τον κόσμο αυτό φοβάμαι, δε ξέρω αν το ξέρει, δε ξέρω αν θα αντέξω να τραγουδώ
Στον ήλιο θα χαράζω τη λέξη που φοβάστε, η λέξη που είναι τρόμος για τη γιορτή

Στίχοι & Μουσική: Βασίλης Κωστάκης
Φωνή: Γιάννης Σιδεράς & Αχιλλέας Φρέστας
Κιθάρες: Χρήστος Βεζύρης, Γιάννης Καρακατσανίδης & Χρήστος Κυριακόπουλος
Τρομπέτα: Γιάννης Καρακατσανίδης
Μπάσο: Χρήστος Κυριακόπουλος
Κρουστά: Δημήτρης Τσαπάρας
Πλήκτρα & Παραγωγή: Simon Georgiou

* * *

Το τέρας

Κάποιος θέλω να 'ρθει να με σώσει
Το χέρι μου να το δει, να με σώσει

Είμαι σαν τέρας σε μια μικρή παγίδα
Που με κρατάει σφιχτά σα μια πατρίδα

Κάποιος πρέπει να 'ρθει να μου δώσει
Λίγο από τη στάχτη αυτή, να μου δώσει

Στην τσέπη να 'χω και γω μισή μερίδα
Όπου πατάω μην ξεχνώ πως δε σε είδα

Κάποιος πρέπει να 'ρθει, πριν νυχτώσει
Τα βήματά μου να δει, να τα προδώσει

Όπου αέρας φυσά τη μια σελίδα
Έτσι ανοίγω πανιά γι' άλλη πατρίδα

Στίχοι & Μουσική: Γιάννης Καρακατσανίδης
Φωνή: Βασίλης Κωστάκης
Κιθάρες: Γιάννης Καρακατσανίδης & Βασίλης Κωστάκης
Τρομπέτα & Πιάνο: Γιάννης Καρακατσανίδης
Παραγωγή: Κώστας Φωτίου, Γιάννης Καρακατσανίδης & Βασίλης Κωστάκης

* * *

Dream

I have a window in my heart
The way is far, too far
That's conspiracy of hope
Give me back my dirty rope

One dream is singing one thing
When
One's hope is thinking of one's love

I wanna dream, I wanna dream
Because I try to keep my real(m)
I wanna know, I wanna know
What is really going on?

I have a pillow over my head
The tears smell like the rain
You had a window in your heart
The way smells like the sun

One dream is singing one thing
When
One's hope is thinking of one's love

I wanna dream, I wanna dream
Because I try to keep my real(m)
I wanna know, I wanna know
What is really going on?

What you don't know, what you don't see
Is that what makes you wonder why they kill?

It's up to dignity; it's up to hostility

Everything it's up to everyone's ability

The entire nation, all the population
Everyone needs, demands salvation

What you need, what you want
Look through your eyes and see it all...

Στίχοι & Μουσική: Βασίλης Κωστάκης & Γιάννης Καρακατσανίδης

(Ευχαριστίες σε Αριστοτέλη Καλύβα)

Φωνή: Γιάννης Σιδεράς

Κιθάρες: Χρήστος Κυριακόπουλος & Χρήστος Βεζύρης

Τρομπέτα: Γιάννης Καρακατσανίδης

Μπάσο: Χρήστος Κυριακόπουλος

Κρουστά: Δημήτρης Τσαπάρας

Παραγωγή: Simon Georgiou

✱ ✱ ✱

Ξανά

Πρώτη φορά μου που είδα εσένα
Όλα αλήθεια ήταν και όλα ψέμα

Σε κάθε βήμα ένωθα τη ζωή μου
Να τριγυρνά σε οάσεις, σ' έρημους

Μα όλα όταν στράφηκαν σ' εμένα
Όλα χάθηκαν μαζί με εσένα

Ξανά, ξανά στο ίδιο έργο
Ξανά, ξανά που τόσο αποφεύγω

Και εσύ την μια με θες και πάλι
Μετά, ξανά, γυρνάς το κεφάλι

Και γω που δεν μπορώ να ματώνεις
Ζητάς βοήθεια και με σκοτώνεις ξανά

Σε μία πόλη μοναχός στο κλουβί μου
Ψάχνω να βρω μια ανάσα δική μου

Δώσε μου κάτι, δως μου κάτι να νιώσω
Τη μοναξιά μόνος να παγώσω

Δώσε μου κάτι κι ας μην είν' από σένα
Όλα χαμένα είναι μαζί με εσένα

Στίχοι & Μουσική: Γιάννης Καρακατσανίδης

Φωνή: Γιάννης Σιδεράς

Κιθάρες: Χρήστος Κυριακόπουλος & Χρήστος Βεζύρης

Μπάσο: Χρήστος Κυριακόπουλος

Κρουστά: Δημήτρης Τσαπάρας

Πλήκτρα & Παραγωγή: Simon Georgiou

* * *

Lie

Tell me things; tell the things I want to listen to
Tell me lies; tell the lies I want to live within

I won't cry...
No, I won't in this fucked up world
With a brave soul

Give me things; give the things I want to die for
Show me how; show me how, how to lie like you

I won't cry...
No, I won't in this fucked up world
With a brave soul

Στίχοι & Μουσική: Βασίλης Κωστάκης

Φωνή: Γιάννης Σιδεράς

Κιθάρες: Χρήστος Βεζύρης

Τρομπέτα: Γιάννης Καρακατσανίδης

Μπάσο: Χρήστος Κυριακόπουλος

Κρουστά: Δημήτρης Τσαπάρας

Πλήκτρα & Παραγωγή: Simon Georgiou

* * *

Invisible

Some people still try to drop their bombs in my mind
It's a place quite cold; I think it's almost overloaded

Hello, hello do you hear me? My shout can't be heard anymore...
Hello, hello can you see me? I'm not invisible!

They believe in their gods, they have a sea of gold
Boom, boom, bam, bam, bam their guns killed the sun

Hello, hello do you hear me? My shout can't be heard anymore...
Hello, hello can you see me? I'm not invisible!
Hello, hello do you hear me? My shout can't be heard anymore...
Hello, hello can you see me? I'm not invisible!

Do you hear me?
Can you see me?

I'm not invisible, I'm not invisible!

All day long on TV watching people wanna kill and you say:
"Oh my God I forgot to pay the bill!"

Do you care for?
Do you care for?

I'm not invisible, I'm not invisible!

Στίχοι & Μουσική: Γιάννης Καρακατσανίδης & Βασίλης Κωστάκης
Φωνή: Γιάννης Σιδεράς
Κιθάρες: Χρήστος Βεζύρης
Μπάσο: Χρήστος Κυριακόπουλος
Κρουστά: Δημήτρης Τσαπράς
Παραγωγή: Simon Georgiou

* * *

Whispering for war

I would never go if I knew that day would end in pain
I would never say that "I'm winning all; it's time for love!"

I would never pray to a reckless God with an absent soul
I would never say that “I’m losing all; it’s time for war”

I’m losing all...and you’re whispering for love
I’m losing all...and you’re whispering for war

Στίχοι & Μουσική: Βασίλης Κωστάκης
Φωνή: Βασίλης Κωστάκης
Πιάνο/Πλήκτρα/Τρομπέτα/Κιθάρα: Γιάννης Καρακατσανίδης
Μπάσο: Χρήστος Κυριακόπουλος
Κρουστά: Δημήτρης Τσαπάρας
Παραγωγή: Γιάννης Καρακατσανίδης & Βασίλης Κωστάκης

* * *

Somewhere I can feel the sea

Wake up; don’t be afraid
Stand up; it’s not too late

Somewhere I smell the sea
Take me somewhere I can feel the sea

Away

See the world
See the war

Wake up; I see the flames
Break up; your plot is tame
Somewhere I smell the sea
Take me somewhere I can feel the sea

Στίχοι: Γιάννης Καρακατσανίδης & Βασίλης Κωστάκης
Μουσική: Γιάννης Καρακατσανίδης
Φωνή: Αποστόλης Τζίμας
Πιάνο/Πλήκτρα: Γιάννης Καρακατσανίδης
Κιθάρα: Κώστας Φωτίου
Κρουστά: Δημήτρης Τσαπάρας
Παραγωγή: Γιάννης Καρακατσανίδης & Βασίλης Κωστάκης

Τι συνέβη σε αυτόν που κοιτούσε το πέταγμα των άλλων;

...η καταγίδα δυναμώνει, μα η φωτιά ατάραχη καίει. Οι σπίδες μπιδέκονται με τις σταγόνες και ερωτοτροπούν. «Χωρίς εσένα θα ήμουν ένα τίποτα. Βδέπω στα μάτια σου μια φλόγα να χορεύει» δέει η καυτή σπίδα στη δροσερή σταγόνα. «Χωρίς εσένα θα ήμουν ένα τίποτα» επαναδαμβάνει η σταγόνα, «βδέπω στα μάτια σου ένα δορυβώδες ποτάμι να τρέχει» συμπληρώνει και φιδιούνται παδιασμένα. Χρωματιστές σιάχτες αφήνουν πίσω τους. Ο καπνός μυρίζει άνοιξη...

βίβλιν

Το «Στη γιορτή» είναι μια αληθινή ιστορία, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του Ελ Ρόι, που περιγράφει τα γεγονότα της εξέγερσης των τεράτων και των νικημένων στις πλατείες των σκυφτών ανθρώπων της πόλης. Μια μικρή ιστορία δημιουργικής και (αυτό) καταστροφικής επανάστασης, όπως έχει χαρακτηριστεί, αφιερωμένη σε αυτούς που έρχονται από μακριά, πίσω από τα αστέρια. Από μια άλλη νύχτα.

Βασίλης Κωστάκης,
Επιμελητής Έκδοσης

Η μουσική του βιβλίου διατίθεται ελεύθερα στο www.stigiorti.gr

ISBN 978-960-6886-09-6